

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

39. An quis possit absolvi ratione Bullæ Cruciatæ toties, quoties à casibus
Summo Pontifici reservatis, si occulti sunt? Ex p. 3. tr. addit. res. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

non facit mentionem facultatum per modum contra-
ctus concessarum : ergo, &c.

RESOL. XXXVI.

An per clausulam Bullæ Cœnæ suspendatur Bulla Cruciatæ ? Ex p. 1. tr. 11. Ref. 96.

R^{espondeo} negativè. Et ita docet Fernandez in exam. Theol. mor. part. 3. cap. 9. sect. 11. cap. 19. num. 5. Henriquez lib. 7. cap. 21. num. 2. Et ratio est : quia aliter esset Pontifex sibi contrarius. Et ita etiam docuerunt Sanchez in sum. tom. 1. lib. 2. cap. 11. n. 7. & noster Duardus in Bull. Cœn. lib. 3. §. 2. quest. 11. num. 41.

RESOL. XXXVII.

An Bulla Cœnæ deroget facultatem Bullæ Cruciatæ quoad absolvendum à reſervatis in eadem Bulla Cœnæ ? Ex p. 1. tr. 4. & Misc. Ref. 18.

Affirmativam sententiam ex Hispanis Doctores docet Garſias de beneficiis tom. 2. p. 11. cap. 10. numero 130. & seq. & ita asserit dixisse Clemens VIII. in quodam examine ad Episcopatum Cæteranum ; & Iacobus Bleda in opus. defensionis fidei in causa Marſorum cap. 31. obſervat, quod duo viri Hispani cum examinarentur ad Episcopatum coram Inſupradicto Pontifice, repulſam tulerunt, quia responderunt à casibus Bullæ Cœnæ poſſe absolvi in Hispaniis virtute cuiusdam privilegij, nempe Bullæ Cruciatæ quod probatur ex clausulis in fine Bullæ Cœnæ appoſitis, in quibus reuocantur omnia, & quæcumque indulgentiæ, gratiæ, indulgentiæ, &c. sub quavis forma de tenore, & cum quibuscumque clausulis, etiam derogatoriis derogatoriis à Sede Apoſtolica conceſſis quibuscumque personis, etiam ſi regali præfulgeant dignitate, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remuneratiõis, & cum clausula, quorum tenore, ergo, &c.

Verum his non obſtantibus hodie praxis in omnibus Regnis Hispaniarum est, vt virtute Bullæ Cruciatæ detur absolutio à reſervatis in Bulla Cœnæ, exceptis hæreticis, & hoc poſſe fieri tradunt omnes expoſitores Bullæ Cruciatæ, Acoſta, Rodriquez, Sanchez, Henriquez, Henriquez, Villalobos, Fernandez, Soriano, quos citat & ſequitur nouiſſime Ludouicus à Cœnæ in expoſitione Bullæ Cruciatæ diſp. 1. cap. 10. dub. 4. num. 8. quibus ego addo Aegidium Trullench in expoſitione cauſarum Bullæ lib. 1. §. 1. dub. 13. num. 2. quia expressè in Bulla Cruciatæ conceditur absolutio à casibus Cœnæ, excepta hæresi ; ne ergo Papa contrarius sibi videatur, dicendum est per Bullam Cœnæ Cruciatam derogari, Deinde poſt reuocationem in Bulla Cœnæ poſitam, qua prohibetur absolutio à casibus illius, & derogatur omni privilegio, etiam ſpeciali, hactenus anno 1590. fecit hanc exceptionem, nisi cuiusmodi casus reſervati in Bulla Cœnæ in eis præſentibus literis expressè comprehendantur. At iidem casus in Bulla Cœnæ iam exprimentur in Cruciatæ, excepta hæresi ; ergo Bulla Cœnæ non reuocat Cruciatam, sed ſolum derogat aliis privilegiis, iis exceptis, quæ in Bulla Cruciatæ continentur. Et hanc esse mentem Pontificis, præter rationes citatas, apparet primò, quia dum Pontifex Cruciatam concedit ex certa ſcientia, agnoſcit Bullam Cœnæ esse non ſemel, sed pluries promulgandam intra ſpatium ab ipſo præfixum pro Cruciatæ duratione, & nihilominus expressè vult, quod per totum id ſpatium ſit valida. Secundò, quia

expressè in concessione Cruciatæ facultatem impendit vt absque noua licentia ſingulis annis publicetur, idque absque diei, ſeu temporis determinatione. Tertio, quia cum concessio Cruciatæ per viam contractus oneroli facta ſit, adhuc tamen poſt Bullæ Cœnæ promulgationem non iubet Pontifex vt Cruciatam ſuſcipientibus contributa elemoſyna, vel quid æquiualens reddatur ; ergo apparet per Bullam Cœnæ non velle Pontifices derogare Bullam Cruciatæ, Multas alias rationes videbis apud Ludouicum à Cruce vbi ſupra, qui etiam reſpondet ad argumenta contraria ; ad illum, & non pigebit.

RESOL. XXXVIII.

An Confeſſarius poſſit abſoluere poenitentem ex vi Bullæ Cruciatæ pluries à casibus Summo Pontifici reſervatis ?

Et doctrina huius Reſolutionis est valde nota, quia ſe ſupra dicti casus ſunt occulti, per Cruciatam poſſit Confeſſarius eos abſoluere toties, quoties. Ex p. 1. tr. 11. Ref. 28.

§. 1. Negativè reſpondetur communiter : ita Fernandez in exam. Theol. mor. p. 3. cap. 9. §. 9. n. 1. Villalobos in sum. tom. 1. tract. 27. claus. 9. §. 2. n. 5. Ledefma in sum. tom. 1. tract. de Poenit. cap. 13. concl. 2. dub. 1. & alij.

2. Non reticebo tamen hic celebrem ſententiam doctiſſimi Theologi Thomæ Sanchez in sum. tom. 1. lib. 4. cap. 54. num. 2. aſſerentis, casus Summo Pontifici reſervatos ; occultos tamen, poſſe à Confeſſariis absolui, non ſemel tantum, sed toties quoties. Et ratio est : quia Bulla casus Pontifici reſervatos excipit, ne liceat ab illis abſoluere toties, quoties ; ſed quando hi casus ſunt occulti, iam non ſunt casus reſervati Summo Pontifici ; ſed iure ordinario, & non ſpeciali competunt Episcopis, & annexi ſunt dignitati Episcopali : cum ergo Bulla concedat abſolutionem à reſervatis Episcopo toties, quoties ; largitur etiam abſolutionem ab his reſervatis occultis ; quia per Concilium Tridentinum iam ampliùs non ſunt Papales, ſed Episcopales : quia, licet casus Papales non deſinant eſſe tales, eò quòd Pontifex illos aliquoties concedat Episcopo ; imò etſi ſemper concedat eos Episcopo ſpeciali ; ac deſinerent eſſe Papales per generalem Conſtitutionem, concedentem eos in perpetuum cuiſlibet Episcopo. Sed totum hoc accidit in caſu noſtro ; Ergo, &c.

3. Hæc doctrina est valde notanda, quia celebris, & non paſſim obuia. Itaque ex ſententia Sanchez Confeſſarius per Bullam Cruciatæ poſſet abſoluere quoscumque casus Summo Pontifici reſervatos, non ſemel, sed toties quoties, dummodo tamen ſint occulti ; quia, vt tales, deſinunt eſſe Papales, & ſunt Episcopales, licet contrarium aſſerat Henriquez lib. 6. cap. 14. num. 7. in ſin. Bañez in 2. 2. queſt. 64. art. 2. ult. ad finem.

RESOL. XXXIX.

An quis poſſit abſolui ratione Bullæ Cruciatæ toties, quoties à casibus Summo Pontifici reſervatis, ſi occultis ſunt. Ex p. 3. tr. addit. Ref. 17.

§. 1. Hæc queſtio erit multum plauſibilis Confeſſariis. Ego pro opinione negativæ in part. 1. tract. 1. reſol. 28. adduxi Villalobos, Ledefmam, Fernandez, quibus nunc addo Henriquez lib. 6. cap. 4. n. 7. & Bañez in 2. 2. q. 64. art. 2. ult.

H 2. Sed

Sup. hæc in Ref. ſeq. 86 in aliis eius annot. & in tom. 7. tr. 7. Ref. 246. in ſin. & ex Reſol. 309. lege doct. §. 2. ſecunda. & in to. 9. tr. 7. ex Ref. 281. vide doct. §. Arguitur, tertio.

quod quæſtio in reſol. 28. in 2. 2. q. 64. art. 2. ult. ad finem.

Quæ hæc est Ref. antecedens, & in

Ref. seq. & in to. 5. tit. 3. Ref. 31. §. Et hoc. & seq. & in to. 5. fr. 1. Ref. 246. si sit. & ex Ref. 300. lege doct. §. La segund. & in to. 9. tit. 7. ex Ref. 12. §. Arguitur. & seq.

2. Sed ibi pro affirmatiua sententia adduxi Sanchez, cui hunc addo Aegidium Trullench in Bull. Cruciatæ lib. 1. §. 7. cap. 2. dub. 6. n. 3. Quia, ait ille, restrictio illa semel in vita, & in articulo mortis, postea est in Bulla quoad casus publicos, & non manifestos, Bulla enim solos casus Pontificiæ reservatos excipit, ne liceat illos absolueret toties quoties, at casus occulti cum non sunt casus Papa reservati, sed competunt Episcopis, non ex aliqua delegatione specialiter existimat Henriquez; sed iure ordinario, tanquam perpetuo annexi dignitati Episcopali, neque exigitur industria persone Episcopi, aliter enim ita essent personales, ut eos delegare non posset, quod est falsum. Ergo eis talis facultas competit iure ordinario, & eo iure casus Papales si occulti sint, censentur casus Episcoporum reservati. Et confirmatur, quia etsi casus Episcopales non desinant esse tales per concessionem peculiarem factam ab Episcopo, at desinerent esse si constitutione synodali concederetur Parochis, & solis illis reservati essent. Ergo similiter & casus Papales non desinant esse tales, eo quod illos semel aut iterum Pontifex concedat Episcopo, imo est semper eos concedat Episcopo speciali, at desinant esse tales per generalem constitutionem concedentem eos in perpetuum cuiuscunque Episcopo, ut factum fuit in Tridentino respectu casuum Papalium occultorum. Cum ergo Bulla concedat absolutionem à reservatis Episcopo toties quoties, concedendum est per Bullam posse dari absolutionem ab iis reservatis occultis toties quoties, utpote, qui per decretum Tridentini iam non sunt Papales, sed Episcopales. Et tandem probatur, quia reservatio ut odiosa est limitanda, quando verba talem limitationem patiuntur. Sed illa restrictio potest alligari soli absolutioni casuum publicorum, qui publici sunt: ergo solum respectu eorum negabitur per Bullam facultas repetendi in eodem anno absolutiones toties quoties oportuerit. Hac omnia Trullench loco citato, & hanc opinionem probabilissimam esse, & tutam in praxi, sentiunt multi viri docti Societatis Iesu, & nostræ Religionis, de hac re à me consulti.

RESOL. XL.

An quis possit absolvi toties, quoties virtute Bulla Cruciatæ a casibus Papa reservatis, si sint occulti? Ex p. 11. tit. 2. & Misc. 2. Ref. 41.

Olim in dubis Ref. precedentibus & in aliis eorum annotationum.

§. 1. **A**ffirmatiue olim respondi, sed nominatim probabiliorem, & in praxi amplectendam esse putat Bardi in Bull. Cruc. par. 2. tract. 3. cap. 1. sect. 1. o. num. 87. Et ratio est, quia cum Summus Pontifex absolute, & simpliciter sine vlla limitatione, aut qualitate superaddita casus illos sibi reservet, idcirco hi casus ita reservati aliquid plus habent, quam illi qui omnino non sunt reservati; ergo esse occultum, cum suapte natura non opponatur reservationi, ut de se patet, neque aliunde nos habeamus declarationem per quam casus ex eo quod sint occulti, cessent à reservatione, quod tamen Aduersarij non probant, cum id deberent sufficienter probare: igitur probabilius & congruentius dicimus non posse vi Bullæ casus istos toties quoties remitti, sicuti non reservatos: hoc autem importat clausula illa, quæ in ipsamet Bulla habetur, dum sic dicitur: Aliorum verò Sedi Apostolicæ non reservatorum, ac reservatarum, toties quoties confitebuntur, absolutionem, mediante salutari poenitentia secundum culpam exigentiam, obtinere; & ideo ita est dicendum, facultatem illam Episcopis concessam esse tantum in ordine ad casus, qui omnino & simpliciter eximuntur à reservatione Papali, & hoc manifestè patet, quia in illo Decreto Concilij absolutio casuum, & Censurarum summo Pontifici reservatarum, etiam dum manent in occulto, non re-

linquitur in omnimoda libertate Episcopi, quia adhuc casus continentur in reservatione Papali; neque enim Episcopi prædictorum casuum absolutionem ad libitum respectu quarumcunque personarum, & in quocunque loco exercere, nam Concilium eam limitat ad subditos Episcopi, & in Diocesi Episcopi absolutis, & quamuis hæc verba vario modo ab auctoribus intelligantur, ut videre est apud Suarez de cens. tom. 5. disp. 41. sect. 2. num. 6. & sequentibus. Sanchez lib. 2. in Decalog. capit. 11. a numero 2. certam tamen est, & omnes fatentur, Concilium per illa verba: Quoscunque sibi subditos, & in Diocesi per se ipsos, aut per Vicarium ad id specialiter deputatum, Limitationem aliquam apponere in facultate absolventi à casibus Pontificiis occultis; proinde hi casus etiam occulti non censentur omnino esse extra Papalem reservationem, & per consequens dum in Bulla conceditur facultas absolventi toties quoties à casibus Summo Pontifici non reservatis, id explicari debet de casibus, qui omni Papali reservatione carent.

2. Verum his non obstantibus, me citato affirmatiuam sententiam tenet Pater Andreas Mendo in Bull. Cruc. disp. 23. cap. 1. numer. 72. cum seq. qui postea in Appendice disputat. 2. cap. 26. numero 141. nominatim contra Patrem Bardi ad eius argumenta respondet. Etenim Pontifex dum committit in Tridentino Episcopis facultatem ordinariam absolventi à casibus sibi aliunde reservatis, dummodò sint occulti, tollit ab eis reservationem Pontificiam, limitatque eam, quam appofuerat, ad eiusmodi casus non occultos, quæ reservatione ablata, consequens est, ut virtute Bullæ possit toties quoties ab eis absolui. Nec significum appofitum de perfectantia reservationis est efficax: nam ablata reservatione Pontificia, adhuc potest remanere reservatio Episcopalis, & designari cui Episcopo, & quorum poenitentium absolutio referretur: quare Pontifex voluit, ut quisque Episcopus solum in sua Diocesi, & suos subditos absolueret valeat: Inde tamen non probatur, quod reservatio sit Pontificia; sicut etiam Episcopus non potest absolueret in aliena Diocesi saltem à reservatis Episcopo illius Diocesis; quod non suadet eos casus habere reservationem maiorem, quam Episcopalem; sed solum actus iurisdictionis suis terminis, locis, & personis esse circumscriptos. Id in præfati contingit, Pontifici iurisdictionem congruenter limitante.

3. Et quidem ea limitatio non opponitur ablationi reservationis Pontificiæ; nec rectè intelligitur, quo pacto duet reservatio Pontificia, si inferiori Prælati non reservantur illi casus: cum reservatio Pontificia id per se dicat, quod nullus Prælati inferior absolute valeat. Itaque cum Tridentinum facultatem præstat Episcopis ad absolventum à reservatis occultis cum adhibita limitatione, perinde se habet ac si alliteret, peccata, quæ sunt Sedi Apostolicæ reservata, si sint occulta, deinceps solum Episcopis in sua Diocesi, dum sint peccata subditorum, reservata maneat. Sicut si in Religione, in qua peccatum verbi gratia, periuurij est reservatum Superiori, statueretur, ut deinceps Confessarius Domus Religiosæ possit ab illo absolueret commorantes in eadem Domino: quis dubitet, reservationem Superiori auferri, quamvis limitarentur Confessarius, & personæ? Atque adeo Regularis, qui in id peccatum incidisset, si haberet priuilegium, ut per quemvis Confessarium absolui à periuurio: similis est omnino casus, quem agitamus, sua seruata proportione. Hincque Mendo.

4. Dico igitur posse quemlibet absolui toties quoties à casibus